

SARAU A LA CUINA

Aquell dia en el dinar
la revolució es va formar.
Escolteu amb atenció
i us ho contaré tot i tot.

No parava el ganivet
de remugar tot el dia.
I se li van afegir el plat,
el got, el saler i el cullerot :

“Si avui no anéssim a taula
difícil fóra menjar,
atès que sense nosaltres
poqueta cosa faran. ”

Per contra l’hule,
que era més intel·ligent
deia que junts, tots a una,
serien més eficients.

El ganivet va tallar:
“No parlis sense saber.
Nosaltres som més importants
i aviat se n’adonaran.”

“Tothom ho haurà d’acceptar”,
va dir el plat tot convençut.
“Nosaltres som els millors
i hem de ser reconeguts.”

La cullera, que tenia
forca més cap que cintura,
va reunir tots els altres
a fi d’aturar el desastre.

Entre totes decidiren
que havien d’actuar
i demostrar als nois
que valien per igual.

A la sala del costat
tothom estava frisant,
però sabien que junts
tot es pot solucionar.

L’escudella agafà el lloc
i la feina que fa el plat.
La solució ben servida
la safata els va portar.

CONTE

Unes teles van volar
com avionets de paper
i a la taula en aterrar
com d'hule van fer.

La copa, tota elegant,
se sentia molt ofesa
perquè només la recordaven
en ocasions molt comptades.

"En el lloc del senyor got,
demà jo m'hi posaré.
Encara que soc molt fina,
treballo amb un gran encert."

"Quin riure", va dir el saler
amb sa gràcia habitual,
"quan a taula portin carn
i no la puguin tallar."

La navalla va parlar
amb un to de veu tallant:
"Tot i que jo vinc del camp
i no soc tan elegant,
substituiré el ganivet
que es creu tan important."

Els estris que s'amagaren
a l'armari per mirar
van poder veure els altres
els problemes superar.

"Ens hem equivocat, i molt!",
va reconèixer el cullerot.
"Els altres ens han mostrat
com en saben, de treballar"

"Ningú no és més important:
tothom ho és per un igual.
Hem de valorar els altres
i treballar tots plegats. "

I a partir d'aquell dia
va regnar la pau a taula.
Tots col·laboraven junts
i no hi va haver més ensurts.

